

William
Shakespeare
Sonety

Sonety

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Hilský, William Shakespeare

Sonety – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

William
Shakespeare
Sonety

William
Shakespeare
Sonety

*Vybral, přeložil a doslovem opatřil
Martin Hilský*

Vyšehrad

Translation and epilogue © Martin Hilský, c/o DILIA, 2024
Illustrations © Marina Richterová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7601-992-8

ISBN e-knihy 978-80-267-3077-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3079-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3080-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Ty přičinlivé, něžné prsty času,
co s láskou tkaly líbezný tvůj vzhled,
barbarsky servou tvoji křehkou krásu,
své vlastní dílo, nad nímž žasne svět.
Neboť čas nemá špetku slitování,
ohybné zimě vydá léto v plen,
mráz jak dech smrti vnikne do kořání
a rubáš navlékne si pustá zem.
A nebýt potom vonné tresti léta,
co v lahvičce jak v cele přebývá,
po kráse byla by – a navždy – veta
a ani vzpomínka by na ni nezbyla.
Ale květ, který v trest jsi překapal,
ač sám už není, pořád voní dál.

Nedopusť, aby pařát pustých zim
ti léto z tváře serval, dřívě než
obtěžkáš lůno darem převzácným
a trest své krásy do něj zaseješ.
Tenhle vklad není lichva nepravá,
vždyť tuhle půjčku každá ráda splatí:
pak z tebe vzejde tvoje druhé já
a dalších deset v úrocích ti vrátí.
Desetkrát větší byl by pak tvůj zisk,
a smrt by vlastně mohla zavřít krám,
v deseti tvářích, jimž bys pečeť vtisk,
bys zůstal navždy v kráse zachován.
Tak dej si říct, své kráse zůstaň věrný:
proč má ji celou zdědit smrt – a červi.

Když slyším zvon, jak odměřuje čas,
a v tlamě noci vidím mizet den,
když stříbrem prokvétá už černý vlas
a jaro setřásá květ za květem,
když vidím zas, že opadlo listí,
a holý strom že neskýtá už stín,
že zeleň léta vezou po strništi
jak na marách a s vousy od osin,
pak tvojí krásy ptám se v obavách,
zda tuhle zkázu času vydrží:
než každá krása obrátí se v prach,
má vidět jinou vedle sebe žít;
pod kosou času jednou padne každý,
jen ten, kdo plodí, může přežít navždy.

Ne, ne, já z hvězd svou moudrost nevyčet,
ač ve hvězdách si často čtu a rád.
Nechci však hádat, jaký bude svět,
kdy přijde mor, kdy sucho a kdy hlad.
Ne, ne, já nevím, kam se řítí čas,
kdy přijde mráz, kdy hrom, kdy bouře snad,
a panovníkům nepředpovím zas,
co čeká je, zda vzestup nebo pád.
To tobě z očí vyčet jsem, co znám,
z těch stálic dvou, co na mém nebi září:
zradil bys sebe, kdybys zůstal sám
a svoji krásu nevtisk jiné tváři.
Zemřeš-li sám, dej na mou předpověď,
zradíš sám sebe, krásu – celý svět.

